

HAYATIMIZ FİLM

‘Hayat ön provası yapılmamış bir tiyatro gösterisidir. Bu, alkışı olmayan tiyatronun perdesi kapanmadan; gülün, şarkı söyleyin, dans edin, âşık olun... Hayatınızın her anını değerlendirin.’ der Charlie Chaplin...Evet; Şarlo’ya nazire yaparcasına değişmiş ve şekillenmiştir aslında benim hayatım da! 20 yıla sığdırılmış bir turizm geçmişinin hizmet ettiği en önemli amaç; her çeşit insanı tanıyıp, hayatı gözlemlemek, daha fazla tecrübe, tecrübe ve tecrübe etmektir belki de! Neticede olgunlaştık ve karnımızı doyurmanın yanı sıra ruhumuzu doyurmanın karşı konulmaz gerekliliğine kapıldık bile... Neticede hepimiz Ademoğluyduk. Shakespeare, Leonardo Da Vinci, Picasso, Mozart, Einstein’in kardeşleriydik. Kendimi bir kere sette bulmamla birlikte büyüdü dünyanın kapısı aralanmış ve beni çoktan ele geçirmişti bile. Artık tüm amacım onun için yaşamak, bu sanatı; hakkını vererek icrâ etmek olacaktı. İlk olarak işe, altı ayda kırk kilo vermekle başladım. Kimse inanmıyor, normal yollarla bunu yapabildiğime inanmıyor ve hastalandığımı sanıyordu! Fakat bilmedikleri birşey vardı; istemek ve inanmak, yapmanın yarısıydı... Belki zordu evet, çıkışları kadar inişleri, ışıltıları kadar belirsizlikleri vardı ama bu yolda kendini sürekli hazır tutmak ve enstrümanları geliştirmek gerekti. Evet, bu yarışta öne geçmenin yolu mental olarak hazır olmak adına materyalleri en iyi şekilde değerlendirmek adına eğitim şartı ve oyunu kuralına göre oynamak, sağlam ve emin adımlarla ilerlemek en doğrusuydu. İşin pratik kısmı, zaten gece gündüz demeden sürekli icra ediliyordu. Maksat donanımlı hale gelip vazgeçilmez olmaktı. Pekiyi bu süreçte en önemli besin kaynağı motivasyon ne olacaktı? Sevgili Halit Ergenç sırtımı sıvazlayıp elimi sıktıktan, Usta Haluk Bilginer’le çay içtikten, Üstad Çetin Tekindor ile resim çektirmeden önce aynada kıyafetini ve saçını düzelttikten, Hocam Levent Cengiz fotoğraf çekilirken elini kavuşturduktan, Duayen Şener Şen; ‘‘Sen selfie çekmeyi biliyor musun oğlum?’’ diye sorduktan sonra onların da iki ayağı, iki kolu, iki gözü olduğunu ve bizim gibi doğarak büyüdüklerini farkına vardıktan sonra o konu çoktan hallolmuştu zaten! Evet, artık düğmeye basılmıştı birkere.. Bu ‘alkışı olmayan tiyatro’da kendi hikayemi yazmaya başlamış, empati kurarak hayranlıkla izlediğimiz o beyaz camın bir parçası olmuştuk artık...Son olarak, zirveye çıkan bu yolda, hayat düsturumuz hep aynı; ölene kadar çalışmak, tecrübelerini eğitimlerle pekiştirmek. Oldum demek öldüm demektir. Sen sadece yaradılıştan, doğadan, atalarının genlerinden gelen yeteneği keşfet ve onu ortaya çıkarmaktan utanma! Unutma ki senin özgüvensizliğin yüzünden ben buradayım...

*Işığınız parlak, enerjiniz yüksek olsun! Sevgiyle...

Beni İzlemeye Devam Edin

Kaan YABAŞ

*Bu sevdâda yolumun keşiştiği gönül adamı;

Can Dostum Ahmet EMRE’ye Teşekkür ve Saygılarımla...